

Arrest

nr. 244 497 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 24 juli 2019 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 30 juli 2019 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 april 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op X 1980 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U trouwde in 2014 met K. A. V. D. I. (...) en heeft een zoon met haar, genaamd C. M. (...). U woonde van 2013 tot 26 mei 2019 samen met uw vrouw en zoon in de kolonie Guayacan in Soyapango, San Salvador. Voordien woonde u heel uw leven in de kolonie San José. U behaalde uw diploma verpleegkunde in 2006 en van 2007 tot 2010 werkte u in een ziekenhuis van de sociale zekerheid in Anamatepeque. Nadat uw vader de diagnose van darmkanker kreeg, stopte u met werken in het ziekenhuis en u verzorgde vanaf 2010 enkel nog privé patiënten in de kolonies Escalon, Sant Helena en San Benito, allen in het centrum van San Salvador. U bezocht uw patiënten met uw eigen auto en werkte onregelmatige uren in shiften van 12 of 24 uur.

In september 2015 werd u ontvoerd toen u van uw werk kwam in de kolonie Escalon. Toen u uw auto instapte hield een individu langs achter een wapen tegen uw hoofd en zei dat u moest rijden naar een plek waar een andere persoon jullie zou opwachten. Op een bepaald ogenblik belde de persoon die met u in de auto zat naar de andere persoon, waardoor hij zijn wapen liet zakken en u kon ontsnappen uit de auto. U stak de straat over en er kwam net een politieauto aan, die u waarschuwde, en de politie kon de 45-jarige man die bij u in de auto zat op heterdaad betrappen, alsook het 16-jarige bendelid van de bende 18 dat jullie stond op te wachten. U ging een verklaring afleggen bij de politie en de politie vertelde dat de daders leden waren van een bende die auto's steelt, dat de man u had opgewacht bij uw werk en dat hij zijn wapen had proberen af te vuren zonder dat het gelukt was. U moest de daders komen identificeren, maar besloot nadien de procedure niet verder te zetten omdat de 16-jarige meteen in vrijheid gesteld zou worden en wraak zou kunnen nemen. U nam wel bepaalde voorzorgsmaatregelen zoals het veranderen van auto en het parkeren van uw auto bij uw patiënten binnen.

Op 25 mei 2019 kwamen bendeleden in uw huis op het moment dat u samen met uw vrouw en zoon na uw verjaardagsfeest aan het opruimen was. Een van hen kwam u tegemoet in de woonkamer en de andere twee bleven aan de ingang staan. Ze zeiden dat ze wisten waar u voordien gewoond had, dat u informatie kon doorgeven aan een rivaliserende bende en dat u weg moest gaan omdat ze u anders zouden vermoorden. Uw vrouw en kind waren in de keuken bezig en kwamen kijken wat er aan de hand was. Toen uw zoon hen zag begon hij te huilen, waarop de bendeleden zijn vertrokken. De volgende dag vertrokken jullie naar het huis van uw ouders en u vertelde hen wat er was gebeurd. Uw moeder zei toen dat er al kleine incidenten waren gebeurd, maar dat ze niet had gedacht dat het zo erg zou worden. Ze vertelde dat er enkele dagen eerder, toen ze op weg waren naar uw huis om voor uw zoon te zorgen terwijl u en uw vrouw er niet waren, waren tegengehouden door een bendelid die hen vroeg waarheen ze gingen en waar ze woonden. Uw vader zei waar ze naartoe gingen en dat ze zelf in San Jose woonden. Toen jullie dat hoorden en beseften dat het de reden was waarom de bendeleden de avond voordien bij u thuis waren langsgelopen, besloten u en uw vrouw dat jullie niet meer terug konden naar jullie woning, omdat de bendeleden dan dachten dat u informatie zou kunnen doorspelen.

Op 28 mei gingen jullie de paspoorten afhalen en begonnen jullie te zoeken waar jullie zouden kunnen wonen. Jullie huurden een huis in Ciudad Merliot en op 9 juli, toen u daar al meer dan een maand woonde, kwam een bendelid naar u toe toen u 's avonds na uw werk thuis kwam en de auto parkeerde. Hij zei dat hij wist dat u van de politie was en dat ze hem hadden gezegd dat als u niet uit de kolonie wegging, ze u gingen vermoorden. Hij toonde u toen ook zijn vuurwapen en u zag zijn tatoeages. Op 10 juli bent u aangifte gaan doen en daarna gingen jullie bij de tante van uw echtgenote in Salcoatitan wonen. U werd door de politie nog een keer opgeroepen en u ging nogmaals naar het politiebureau in de ochtend van 23 juli, de dag van jullie vertrek uit El Salvador. Later bent u nog een keer opgeroepen om te verschijnen op 13 augustus, maar omdat u het land al verlaten had, bent u niet gegaan en hebt u er verder niets meer van gehoord. U reisde op 23 juli via Spanje naar België, waar u op 30 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, werkkaart, huwelijksakte, de geboorteakten van uzelf, uw vrouw en uw zoon, uw vliegticket, een klacht bij de politie en een brief van het openbaar ministerie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van een incident in 2015, waarbij een bendelid bij u in de auto stapte en u dwong ergens naartoe te rijden, en twee incidenten in 2019 waarbij u een keer door bendeleden werd aangesproken bij u thuis in de kolonie Guayacan omwille van uw vorige woonplaats en een keer in Ciudad Merliot omdat ze vermoedden dat u bij de politie werkte (CGVS man, p. 12-13). Deze problematieken situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verschillende elementen vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak en dat, wat er ook van zij, de problemen die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen werd u op 25 mei 2019 in uw woning in de kolonie Guayacan met de dood bedreigd door een bendelid van de MS omdat u oorspronkelijk van de rivaliserende kolonie San Jose afkomstig bent en dus informatie zou kunnen doorspelen. U verklaart dat de bendeleden dit te weten kwamen toen een bendelid uw ouders op een dag, zo'n twee weken voor het incident, naar uw woning zag wandelen en hen aansprak met de vraag waar ze vandaan kwamen, waarop uw vader antwoordde dat ze van San Jose waren en het bendelid hen volgde tot aan uw huis (CGVS man, p. 12-13). Het verbaast, allereerst, dat u pas in 2019 om deze reden werd aangesproken door de bendeleden van de MS, aangezien u al in 2013 van uw oude kolonie San Jose verhuisde naar de kolonie Guayacan en daar sindsdien onafgebroken hebt gewoond met uw gezin (CGVS man, p. 7). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat uw ouders u in eerste instantie niets hadden verteld over het feit dat ze werden aangesproken door het bendelid, maar dat ze het u pas zeiden nadat het incident bij u thuis had plaatsgevonden. Hierop gewezen antwoordt u dat ze het niet zeiden omdat ze dachten dat het niet belangrijk was en omdat ze u niet ongerust wilden maken (CGVS man, p. 16), hetgeen verbaasd is aangezien ze niet enkel werden aangesproken door het bendelid, maar eveneens duidelijk werden achtervolgd tot aan uw woning (CGVS man, p. 13 en CGVS vrouw, p. 12). Deze onaannemelijke elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Voorts bevatten uw verklaringen enkele inconsistenties en tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen en met de verklaringen van uw echtgenote. Zo stellen u en uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vooreerst dat uw ouders werden aangesproken door een bendelid toen ze zonder uw zoon op weg waren naar uw woning om daar voor uw zoon te gaan zorgen (CGVS man, p. 4 en 13 en CGVS vrouw, p. 4 en 10), terwijl uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat uw ouders op dat moment met uw zoontje aan het wandelen waren (Vragenlijst DVZ vrouw). Gevraagd hoe het komt dat de verklaringen verschillen, antwoordt u slechts dat ze het verschil gewoon niet begrepen hadden, maar dat u het daadwerkelijk gezegd had (CGVS man, p. 5), wat niet volstaat om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Daarnaast verklaart u dat uw vader aan het bendelid enkel vertelde waar ze vandaan kwamen en waar ze naartoe gingen, maar dat uw ouders hem niet vertelden dat ze naar het huis gingen om op hun kleinzoon te passen. Gevraagd hoe de bendeleden dan wisten dat het huis waar uw ouders naartoe gingen van hun zoon was en dat u derhalve ook uit San Jose afkomstig bent, antwoordt u dat het was omdat uw ouders de dag erna ook naar uw woning kwamen, dat u hen soms thuis afzette en de bendeleden het zo gezien konden hebben (CGVS man, p. 16). Uw echtgenote daarentegen stelt dat uw vader expliciet tegen de bendeleden zei dat ze op weg waren "naar J. C. (...) om op het kindje te passen" (CGVS vrouw, p. 13). Geconfronteerd

met deze tegenstrijdigheid, stelt uw echtgenote dat uw vader het toch zo heeft gezegd omdat hij er geen kwaad in zag (CGVS vrouw, p. 13). Het simpelweg herhalen van deze bewering is geen bevredigende verklaring voor de tegenstrijdige beweringen (CGVS vrouw, p. 13). Bovendien stelt uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud in eerste instantie dat het uw vader was die jullie de dag na het incident vertelde over hoe ze waren aangesproken geweest door een bendelid, terwijl ze even later verklaart dat het uw moeder was die het jullie vertelde (CGVS vrouw, p. 10 en 13). Deze verschillende elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat, wat er ook van zij, de incidenten die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er op 25 mei 2019 geëist werd dat u uw woning zou verlaten en dat u gehoor gaf aan deze eis (CGVS man, p. 12). Volgens uw verklaringen verbleef u na het incident op 25 mei 2019 een week bij uw ouders en verhuisde u nadien tot 10 juli naar Ciudad Merliot, een rustige buurt (CGVS man, p. 10). Sindsdien hebt u geen problemen meer gekend die verbonden zijn aan deze gebeurtenis (cfr. infra). Bijgevolg blijken deze vroegere problemen lokaal van aard en maakt u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk met deze verklaringen.

Ook met uw verklaringen over de gebeurtenissen in Ciudad Merliot maakt u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk. Tot het moment dat u daar op 9 juli 2019 eenmaal werd aangesproken door een man die beweerde dat u bij de politie werkte hebt u daar geen problemen gekend, terwijl u wel nog gewoon ging werken omdat u een actief persoon bent met een roeping om uw patiënten te helpen (CGVS man, p. 17-18) en uw vrouw en zoon nog buiten kwamen om boodschappen te doen in het shopping center (CGVS vrouw, p. 15). Voorts stelt u in Ciudad Merliot geen verdere voorzorgsmaatregelen meer genomen te hebben, omdat u zich er heel erg op uw gemak voelde, hetgeen u ook weer ontkracht wanneer u stelt El Salvador te hebben verlaten omdat u zich nergens veilig voelde (CGVS man, p. 18). Weliswaar kende u in Ciudad Merliot opnieuw een probleem toen u een keer door een bendelid bedreigd werd omdat u beweerdelijk bij de politie zou werken, maar u toont niet aan dat dit incident enig verband houdt met uw eerdere problemen in de kolonie Guayacan. Bovendien wandelde de man gewoon weg en is er verder niets meer gebeurd (CGVS man, p. 18). Derhalve is het feit dat u eenmaal werd aangesproken door een bendelid waarna er niets meer gebeurd is, onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Daarbij dient opgemerkt dat u al voor het incident in Ciudad Merliot had geregeld om het land te verlaten in juli (CGVS man, p. 17-18). Volgens uw echtgenote deed u dat omdat hetzelfde zou gebeuren als jullie gewoon ergens anders in het land zouden gaan wonen, hetgeen een louter persoonlijke hypothese is die zij niet staaft met concrete elementen (CGVS vrouw, p. 14). Op 19 juni hebt u de tickets geboekt om op 23 juli te vertrekken (CGVS man, p. 14 en 17). Gevraagd waarom u een ticket boekte met een uitreisdatum zo'n twee maanden na het incident bij u thuis, antwoordt u dat er weinig plaats was en dat als u vroeger wilde vertrekken, jullie niet samen op het vliegtuig konden zitten. Bovendien wilde u een rechtstreekse vlucht, omdat u had gehoord dat het een lange en vermoeiende reis is (CGVS man, p. 20). Het feit dat u zo lang wachtte om een vliegtuig te nemen omwille van zulke niet dwingende redenen, wijst erop dat de vrees en de problemen die u in El Salvador had niet dermate ernstig waren dat u zich genoodzaakt voelde snel te vluchten. U verklaart bovendien na het incident in Ciudad Merliot voor twee weken bij de tante van uw echtgenote in Salcoatitan in Sonsonate verbleven te hebben, een veilig en toeristisch dorp waar verder niets meer gebeurd is en waar u vakantie kon nemen met uw gezin (CGVS man, p. 9 en 19). Ook deze elementen wijzen geenszins op een nood aan internationale bescherming.

Tenslotte kenden uw ouders, na eenmaal te zijn aangesproken in mei 2019, geen problemen meer met de bendeleden na uw vertrek uit El Salvador en kende ook uw tante geen verdere problemen sinds u het land verliet (CGVS man, p. 6 en 19). Volgens uw verklaringen vroegen bendeleden na uw vertrek wel nog aan uw schoonmoeder in Guayacan waar u bent en hoe het met u gaat, waarop uw schoonmoeder telkens antwoordt dat het goed gaat en dat u ver weg bent (CGVS man, p. 20). Waar u zelf zegt dat dit zo'n een- of tweemaal gebeurde, verklaart uw echtgenote dat het zo'n tien keer was en dat ze het niet aan u verteld had omdat ze u niet ongerust wilde maken (CGVS vrouw, p. 16-17), hetgeen weinig aannemelijk is gezien het de reden betreft waarom u El Salvador verliet. Uw echtgenote voegt daar ook nog aan toe dat ook haar tante en nicht een keer werden aangesproken en naar u werden gevraagd, hetgeen u zelf niet vermeldt wanneer gevraagd wordt of er nog andere familieleden zijn die problemen kregen naar aanleiding van uw vertrek (CGVS man, p. 19 en CGVS vrouw, p. 17-18).

Deze incoherenties zwakken de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder af. Wat er ook precies van zij, het dient opgemerkt dat u niet kan aantonen dat het feit dat er naar u gevraagd werd bij deze familieleden enig verband houdt met de door u aangehaalde problemen en derhalve met uw vrees voor terugkeer naar El Salvador. Bovendien kenden deze familieleden zelf verder geen problemen met de bendeleden (CGVS vrouw, p. 17-18). Ook deze elementen volstaan bijgevolg niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft het incident waarbij u in september 2015 werd gedwongen om met uw auto ergens naartoe te rijden, wordt vooreerst vastgesteld dat de verklaringen van u en uw vrouw tegenstrijdig zijn wat betreft wie van de twee mannen een bendelid was. Waar u immers zegt dat de minderjarige zeker een bendelid van de 18 was maar dat u niet zeker bent van de 45-jarige man die bij u in de auto stapte (CGVS man, p. 12 en 14), verklaart uw vrouw het tegenovergestelde (CGVS vrouw, p. 9 en 11). Daarnaast dient opgemerkt dat dit incident volgens uw verklaringen niets te maken had met de problemen die u in 2019 kreeg en dat u verder nooit meer problemen heeft gehad met bendeleden naar aanleiding van deze gebeurtenis (CGVS man, p. 15). Dat u hier in de toekomst nog problemen door zou krijgen omdat ze u kennen, het bendelid een foto van u had en er misschien nog represailles zouden kunnen komen, is een louter persoonlijke hypothese die u niet staaft met concrete elementen (CGVS, p. 15). Het feit dat u na deze gebeurtenis nog vier jaar op dezelfde plaats kon blijven wonen en uw werk kon verder zetten (CGVS man, p. 7, p. 17-18), toont aan dat, zelfs als kon uit deze gebeurtenis een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden, dit risico anno 2020 niet langer actueel is.

Concluderend kan gesteld worden dat, naast de verschillende elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen tenminste voor een deel ondermijnen, de verschillende incidenten die u aanhaalt in 2015 en 2019 beschouwd moeten worden als losstaande feiten die geen verband houden met elkaar. De afzonderlijke incidenten – waarbij u 4 jaar geleden gedwongen in de auto stapte, eenmaal bedreigd werd in de Colonia Guayacan omwille van de kolonie waarvan u oorspronkelijk afkomstig bent en eenmaal bedreigd werd in Ciudad Merliot omdat u beweerdelijk bij de politie werkte – werden bovendien niet gevolgd door ernstige fysieke geweldplegingen en u kende na de bedreigingen nooit nog echte problemen die ermee verband hielden. Derhalve moet vastgesteld worden dat de problemen die u aanhaalt in El Salvador onvoldoende zwaarwichtig zijn om gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt in verband met uw zoon, stelt u slechts dat bendeleden adolescenten vanaf 12 jaar gedwongen willen opnemen in hun bende, maar dat er in die zin nog nooit concreet iets is gebeurd met uw zoon (CGVS man, p. 20-21). Dat uw zoon gedwongen gerekruteerd zou worden door een bende is een louter blote bewering die u niet kan staven. Derhalve toont u in dit opzicht geen concrete en actuele vrees bij terugkeer aan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitsdocumenten, vliegticket en politiedocumenten, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteit, werk of reisweg worden hier immers niet in vraag gesteld. De politieklacht is bovendien louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en wijzigt derhalve niets aan de bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 31 augustus 1982 in Sonsonate. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U trouwde in 2014 met J. C. I. A. (...) en heeft een zoon met hem, genaamd C. M. (...). U woonde sinds 2000 in Soyapango en vanaf 2013 tot mei 2019 woonde u er samen met uw echtgenoot en zoon in Colonia Guayacan. U behaalde uw diploma van het secundair onderwijs en studeerde een tijdje Publiciteit en Technische Marketing aan de universiteit, maar maakte die studie niet af. Van 2010 tot 2019 werkte u als promotieverkoopster voor het bedrijf Kimberly Clark in San Martin. Uw man was een verpleger die privépatiënten verzorgde aan huis, voornamelijk in de kolonie Escalon, en hij werkte onregelmatige uren.

Toen uw man op een dag in september 2015 van zijn werk in de kolonie Escalon kwam, werd hij door een individu aangesproken die zei dat uw man in de auto moest stappen en rijden naar een rotonde waar ze op iemand anders zouden wachten. De man zette zichzelf vanachter in de auto en hield een wapen tegen de rug van uw man. Toen uw man daar gestationeerd stond, belde de man in de auto naar zijn kompaan en op dat moment vluchtte uw man uit de auto en stak de straat over. Uw man kon een politieauto die net langkwam aanhouden en de politie onderschepte de twee mannen en startte een onderzoek, waaruit bleek dat de 45-jarige man in de auto van uw man een bendelid van de 18 Revolucionarios was en degene die hem opwachtte een minderjarige, en dat er was geschoten met het wapen van de 45-jarige man maar dat het door een defect niet gelukt was. De politie zei dat er een proces zou komen voor de 45-jarige man, maar dat de minderjarige waarschijnlijk snel vrij zou komen en uit angst voor de verdere gevolgen heeft uw man het proces niet verdergezet.

Op 25 mei 2019, toen jullie aan het opruimen waren na het verjaardagsfeestje van uw man en hij het vuilnis buitenzette, kwamen er 3 bendeleden naar uw huis. Twee van hen bleven buiten staan en een van hen kwam in de woonkamer, waar ze tegen uw man zeiden dat ze wisten dat hij niet van daar was, dat hij informatie doorspeelt aan de andere bende en dat ze hem zouden vermoorden als hij daar niet zou vertrekken. U stond op dat moment met uw zoon in de keuken en u ging kijken wat er gebeurde. Uw zoon begon te huilen toen hij de bendeleden zag, waarop ze besloten te vertrekken. De volgende dag gingen jullie naar het huis van uw schoonouders en vertelden hen wat er was gebeurd. Daarop vertelde uw schoonvader dat ze een week voordien waren aangesproken door een bendelid toen uw schoonouders naar jullie huis op weg waren om voor uw zoon te zorgen. Uw schoonvader zei toen tegen het bendelid dat ze van San Jose waren. Daarna wandelden uw schoonouders verder en het bendelid bleef bij hen om te kijken welk huis ze binnengingen. Toen uw schoonvader dat vertelde begrepen jullie waarom uw man de vorige avond bedreigd was geweest. Op 28 mei vernieuwden jullie de paspoorten en die week zochten jullie naar een huis in Ciudad Merliot, een rustigere buurt, waar jullie in de eerste week van juni naartoe verhuisden. Ook daar voelde u zich niet veilig, dus op 19 juni boekten jullie een vlucht om op 23 juli naar België te reizen.

Op 9 juli, toen uw man om 20u30 terugkwam van zijn werk en zijn auto parkeerde, kwam een man op hem af en zei hem dat hij wist dat uw man van de politie was. Uw man zei dat hij een verpleger was, waarop de man antwoordde dat ze hem daar niet meer wilden zien en dat ze hem anders zouden

vermoorden. Hij trok zijn shirt omhoog en liet een wapen zien en vertrok toen. Op 10 juli zijn jullie daarvan aangifte gaan doen en dezelfde dag zijn jullie naar uw tante B. (...) in Salcoatitan gegaan, waar jullie verbleven tot jullie vertrek uit El Salvador. Op 23 juli is uw man 's ochtends nog naar het Openbaar Ministerie in San Salvador gegaan omdat hij daar opgeroepen was en in de namiddag vertrokken jullie samen van Salcoatitan naar het vliegveld. U reisde die dag via Spanje naar België, waar u op 30 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort, identiteitskaart, transportkaart en rijbewijs, alsook het paspoort van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw echtgenoot J. C. I. A. (...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen verzoekende partijen een beoordelingsfout op.

Verzoekende partijen vangen aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voeren zij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

"Verwerende partij stelt dat het verbazend is dat verzoekers geen problemen kenden met de bendes tussen 2013 en 2019. Echter moet de evolutie van de veiligheidssituatie in overweging genomen worden. Toen verzoeker zich in 2013 in deze wijk vestigt is het een redelijk rustige wijk. Met de tijd verslechterde de veiligheidssituatie. Concreet namen de bendes steeds meer controle op de wijk en het sociaal leven van de bewoners. Het is in dit context dat zij er achter kwamen in 2019 dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is van een wijk die onder de controle is van en rivaliserende bende en dat verzoeker thuis werd bedreigd.

De aanval op het huis van verzoeker vond plaats een 15-tal dagen na de ontmoeting tussen zijn ouders en de bendeleden. Wanneer verzoekers ouders in die periode naar verzoekers huis gaan spreken de bendeleden hem niet meer aan. Verzoekers ouders dachten niet dat hun ontmoeting met de bendeleden in de wijk van hun zoon zo'n verregaande gevolgen zou hebben.

Inhoudelijk wijzen verzoeker op het feit dat verzoekers vader de naam van verzoeker niet heeft gegeven, maar enkel heeft gezegd dat hij van Son Josue afkomstig zijn en dat zij op hun kleinkinderen gaan letten, zonder namen te benoemen.

Het is de moeder van verzoeker die hen inlichtte over de ontmoeting met de bendeleden.

Deze tegenstrijdigheden zijn te wijten aan misverstanden.

Wat de tegenstrijdigheid betreft tussen de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud of bij het interview op de DVZ kan er worden gesteld dat verzoekers deze informatie trachtten recht te zetten tijdens hun persoonlijk onderhoud. Zo stelt verzoeker spontaan dat dit niet correct werd genoteerd in het interview van zijn vrouw (CGVS man, p. 4).

Dat verzoekers niet onmiddellijk het land konden verlaten is te wijten aan het feit dat er geen vroegere vlucht beschikbaar en betaalbaar was.

Verzoeker heeft gesteld dat hij niet wist hoeveel keren de familieleden van zijn echtgenote aangesproken werden maar dacht dat dit een of twee keren gebeurde (CGVS p. 20). Dit komt omdat hijzelf geen contact heeft met zijn schoonmoeder en zijn vrouw hem probeert af te schermen omwille van zijn gezondheidssituatie. Dat hij niet precies weet hoeveel keren de bendeleden zijn schoonmoeder aanspraken is niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Wat de tegenstrijdigheid betreft over wie van de twee personen die verzoeker bedreigden in 2015 een bendelid is, moet er enig begrip worden getoond voor onduidelijkheden wanneer het gaat over feiten die meer dan 5 jaren geleden plaatsvonden. Zeker wanneer er heel precieze informatie wordt gevraagd aan iemand die deze feiten niet persoonlijk beleefde.

Het relaas van verzoeker en de gekregen bedreigingen moeten dus als geloofwaardig worden geacht."

Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat in de context van El Salvador het feit dat men slachtoffer is van de bendes een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees impliceert en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenschendingen, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is.

Verzoekende partijen stellen dat zij reeds het slachtoffer waren van bedreigingen en menen dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan hebben en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna zij verwijzen naar artikel 48/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 48/7 van diezelfde wet. Deze laatste bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekende partijen stellen dat zij twee keer met de dood werden bedreigd, waarvan een keer met een vuurwapen, en zijn ervan overtuigd dat dit op zich, en zeker in de Salvadoraanse context, zwaarwichtige feiten zijn. Aangezien zijn verklaringen aantonen dat verzoeker reeds slachtoffer was van feiten van bedreigingen vanuit de *pandilla* moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, aldus verzoekende partijen, die nog stellen dat dit in het bijzonder het geval is nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoekende partijen wijzen op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *maras* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar de COI Focus "El Salvador. Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van "bendegerelateerd" geweld worden opgesomd. Zij voeren daarnaast aan dat verzoeker ook bedreigd werd op basis van een vermoeden dat hij bij de politie werkte, dit ten gevolge van zijn onregelmatige werkuren, en menen onder verwijzing naar artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet dat het feit dat verzoeker niet bij de politie werkt irrelevant is, zolang het geloofwaardig is dat de

bendeleden hem zo percipiëren. Zij stellen dat verzoeker deel uitmaakt van deze risicocategorieën aangezien hij als een politieman wordt beschouwd, met als gevolg dat zij een bijzonder hoog risico lopen om als gevolg hiervan problemen te ondervinden. Zij verwijten voorts de commissaris-generaal onvoldoende rekening te hebben gehouden met de feiten van 2015. Hoewel verzoeker sinds 2015 geen problemen heeft gekend, leeft hij nog steeds met de vrees dat de personen die toen werden opgepakt wraak op hem zouden nemen. Zij hebben zijn foto en hij heeft moeten meewerken in het begin van het onderzoek, zodat hij ook kan worden beschouwd als informant, wat een bijkomend risicofactor is. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen betogen nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijzen hiertoe naar de voornoemde COI Focus, de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, het *“Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador”* van UN Human Rights Council van 2018, de *“Issue paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report -Part I: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption”* van Immigration and Refugee Board of Canada van september 2016 en het rapport *“Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van 5 mei 2020. Verzoekende partijen besluiten dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat verzoeker tot driemaal toe bedreigd werd en beschouwd werd als een informant en als een politieman en achten het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en naar het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR, stellen verzoekende partijen dat bescherming niet alleen dient te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hetzelfde geldt volgens hen voor het onderzoek naar het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekers aangehaalde feiten. Het CGVS moet ook nagaan of er voor verzoekende partijen, op basis van hun persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolgingen of ernstige schade in geval van terugkeer. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel volgens verzoekende partijen wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Het CGVS kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen. Verzoekende partijen citeren vervolgens uit een arrest van de Raad waaruit zou blijken dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker, en dat de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht dienen te worden onderzocht. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed op de beoordeling van het risico in geval van terugkeer, aldus verzoekende partijen, die menen dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Met verwijzing naar de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 betogen verzoekende partijen verder dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich

niet verplaatsen. Daarboven stelt IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast halen verzoekende partijen aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoekende partijen menen dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de benedeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoekende partijen frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hen het geval is, wat zij bevestigd achten door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit zij vervolgens citeren. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekende partijen heel duidelijk uit de inhoud van het voornoemde rapport van Human Rights Watch waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoekende partijen concluderen dat op basis van deze informatie moet worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Verder laten verzoekende partijen gelden dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes, ter staving waarvan zij citeren uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en verwijzen naar het voornoemde rapport van Human Rights Watch. Er is dus geen bescherming mogelijk door de nationale autoriteiten.

Tevens wijzen verzoekende partijen erop dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hen geen veiligheid kan bieden. De tante van verzoekster was niet bereid en niet in staat om hen duurzaam een onderdak te geven.

Aangezien zij niet tot de hogere sociale klassen behoren, maar tot de middenklasse, zijn zij niet in staat om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken), aldus verzoekende partijen, die ook nog herhalen dat zij bij een hervestiging het voorwerp zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige benedeleden en citeren uit het voornoemde recente rapport van Human Rights Watch, dat volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Daarnaast stellen verzoekende partijen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekende partijen, die menen dat de vervolging door de bende die verzoeker als een politieman en/of informant beschouwt een vervolging is die het vervolg is van een (toegeschreven politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Vervolgens citeren verzoekende partijen uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en menen zij dat UNHCR exact hetzelfde besluit in haar richtlijnen over Honduras en Guatemala. Verzoekende partijen zijn er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van het Verdrag van Genève. Minstens maken zij naar eigen zeggen deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador.

Ten slotte verwijzen verzoekende partijen voor de interpretatie van het begrip “*gewapend conflict*” uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”, naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Zij wijzen erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hen autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Zij voeren aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerde, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet ook volgens verzoekende partijen worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het CGVS, dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen. Zij stellen ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Zij behoren namelijk niet tot de hogere klassen, hebben het land verlaten en zullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer en waren eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador. Om deze redenen menen zij dat hen het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport “*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel “*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims*” van P. J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n°36, p. 1-24 (stuk 5);
- het “*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*” van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel “*La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*” uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de “*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*” van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) de door hem aangehaalde problematieken zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Verdrag van Genève, zodat hem de status van vluchteling niet kan worden toegekend, (ii) verschillende elementen vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag en, wat er ook van zij, de problemen die hij aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, (iii) zijn vrees dat zijn zoon gedwongen gerekruteerd zou worden door een bende een louter blote bewering is die hij niet kan staven en (iv) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten niets aan deze appreciatie wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster volledig steunt op de motieven die door verzoeker ter zake werden uiteengezet en dat in het kader van zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, zodat eenzelfde beslissing zich voor verzoekster opdringt, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Bescherming tegen niet-overheidsactoren

De verzoeken om internationale bescherming hebben betrekking op een incident in 2015, waarbij een bendelid bij verzoeker in de auto stapte en hem dwong ergens naartoe te rijden, en twee incidenten in 2019, waarbij verzoeker een keer door bendeleden werd aangesproken bij hem thuis in de kolonie Guayacan omwille van zijn vorige woonplaats en een keer in Ciudad Merliot omdat ze vermoedden dat verzoeker bij de politie werkte.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat bendes in El Salvador als een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door "*niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*". Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, "*Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*", december 2016, p. 59, 63 en 68, en UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Waar een vrees voor de bendes in El Salvador aan de grondslag ligt van het beschermingsverzoek, moeten de algemene context en de macht en invloed van de bendes op de samenleving en de economie in dat land goed voor ogen worden gehouden.

Op basis van de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, maakt de Raad de volgende analyse.

De bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, zijn inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig en bestrijken nagenoeg het hele grondgebied. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op micro-niveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. Ook bedrijven vormen een doelwit voor afpersingspraktijken. Winkeliers, die zich geen privébewaking kunnen veroorloven, worden gedwongen 'renta', ofwel beschermingsgeld, te betalen. De bendes houden zich ook bezig met wapen- en drugtransport. Daarnaast diversifiëren zij hun activiteiten naar legale bedrijven, zoals transportbedrijven, nachtclubs, tankstations, bakkerijen, apotheken en leenbedrijven. Tevens zijn sommige bendeleden actief als advocaten, boekhouders en zelfs als politieagenten die ten voordele van de bendes handelen. Omwille van de territoriale controle over de wijken is de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken sterk beperkt. De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, en leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld en via het 'horen, zien en zwijgen'-principe. Tevens organiseren deze bendes zich om politieke invloed te vergaren en trachten zij via beïnvloeding van de Salvadoraanse politiek te ageren tegen programma's van politieke partijen en de Salvadoraanse overheid die hun macht aan

banden willen leggen. Hoewel de bendes een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven in El Salvador, dan nog blijkt dat de drijfveren achter hun politieke, sociale en economische doelstellingen nauw zijn verbonden met het veiligstellen van hun economische belangen, territoriale positie en straffeloosheid voor hun criminele activiteiten. Hun uiteindelijk doel blijft het financieel gewin van de bende, niet het leiden van een land of een deel ervan, laat staan dat kan blijken dat ze eigen politieke kandidaten naar voor schuiven of een publiek mandaat willen bekleden.

De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel, zoals zij die zich tegen hen verzetten, met onder meer informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten.

Tegenover dit alles staat tevens dat de Salvadoraanse staat hard optreedt tegen de bendes. Er zijn sinds 2010 een aantal wetten aangenomen in de strijd tegen de bendes, waaronder een nieuwe anti-afpersingswet in 2015 en een antiterrorismewet in 2006, op grond waarvan het Hooggerechtshof bendeleiders en leden van de grootste bendes als terroristen heeft gekwalificeerd. In 2006 werd een *'Special law for the protection of victims and witnesses'* aangenomen op basis waarvan een programma werd gecreëerd dat jaarlijks ongeveer 1000 slachtoffers ondersteunt, waaronder 50 beschermde getuigen in de vorm van "safe houses" of sporadische financiële ondersteuning. Er zijn evenwel gevallen gedocumenteerd van beschermde getuigen die werden opgespoord en vermoord door bendes, nadat rechters hadden bevolen om hun identiteit bekend te maken tijdens het proces. De regering heeft verder nog een aantal initiatieven genomen om het bendege geweld aan te pakken. Het Plan El Salvador Segura (PEES), aangenomen in 2015, werd opgesteld onder de auspiciën van de National Council on Citizen Security and Co-existence en wordt beschouwd als een positieve stap. Het plan focust op de meest gewelddadige en bende-geaffecteerde gemeenten in El Salvador en heeft tot doel de preventie van geweld, vervolging van daders, bescherming van slachtoffers van het geweld en de versterking van de instellingen. Anderzijds hebben speciale elite-eenheden van de politie en het leger verregaande bevoegdheden gekregen om het bendege geweld in te dijken wat volgens een aantal rapporten heeft geresulteerd in buitengerechtelijke executies en foltering door de ordediensten. Het door de politie en het leger gepleegde geweld heeft ook geleid tot gedwongen ontheemding. Tevens zijn politieagenten en militairen nu ook het doelwit van bendege geweld geworden.

De corruptie binnen de veiligheidsdiensten en het rechtsbestel draagt bij aan een hoge mate van straffeloosheid in El Salvador. Er is een grote verwevenheid tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies leidt. Het rechtsbestel in El Salvador wordt beschouwd als inefficiënt en vatbaar voor corruptie. Dit neemt niet weg dat er arrestaties plaatsvinden van zowel bendeleden als politieagenten en militairen die zich schuldig hebben gemaakt aan moord of verantwoordelijk worden geacht voor verdwijningen. In september 2017 zaten 17.614 (voormalige) bendeleden in de gevangenis (46% van de gevangenispopulatie), wat minstens één derde is van het aantal bendeleden in El Salvador.

Verder is de Policia Nacional Civil (PNC) aanwezig in alle 262 gemeenten in El Salvador en het Openbaar Ministerie (Fiscalia General de la Republica (FGR)) heeft minstens 1 districts bureau per departement in El Salvador maar gaat gebukt onder een zeer hoge werklast in het onderzoek van moordzaken. Er zijn tevens een aantal overheidsinstellingen die tot taak hebben kwetsbare groepen in de samenleving te ondersteunen. Zo ondersteunt het Oficina Local de Atencion a Victimas (OLAV), gecreëerd onder het Plan El Salvador Seguro, in 10 departementen slachtoffers van misdaden op juridisch, psychologisch en sociaal vlak en is het ook aanwezig in het terugkeercentrum dat specifiek is opgericht voor de terugkeer van migranten uit de VS. Ten slotte is er ook een Centro de Atencion a la Ninez, Adolescencia y Familia (CANAF), een programma dat gezondheids- en sociale diensten biedt aan teruggekeerde kinderen en families, weliswaar met een beperkte capaciteit. Ook voor voormalige bendeleden bestaat er een programma Yo Cambio (Ik verander) dat zich richt op bendeleden in gevangenis maar kampt met budgettaire problemen.

Hoewel verzoekende partijen zowel in hun verzoekschrift als ter terechtzitting argumenteren dat er in El Salvador geen overheidsbescherming beschikbaar is tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade, neemt de Raad hierover een genuanceerd standpunt in.

Uit de voorgaande analyse blijkt dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheidsdiensten, verzwakt en fragiel is. Het staatsapparaat wordt ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Niettemin worden er in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel bendeleden als niet-bendeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een *'failed state'* of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. Een verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

In casu moet de Raad vaststellen dat verzoekende partijen niet aantonen dat de Salvadoraanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Verzoeker verklaarde in 2015 ontvoerd te zijn door een bendelid dat bij hem in de auto stapte en hem dwong ergens naartoe te rijden. Verzoeker zou uit de auto zijn kunnen ontsnappen en net toen hij de straat overstak, zou er een politiewagen zijn aangekomen. De politie zou zowel de persoon die verzoeker ontvoerde, een 45-jarige man, als de persoon naar wie de ontvoerder met verzoeker reed, een 16-jarige, op heterdaad hebben kunnen betrappen. De persoon die verzoeker ontvoerde, zou zijn aangehouden omdat hij een vuurwapen droeg en geen documenten bijhad. Tegen de minderjarige zou de politie geen bewijs hebben gehad dat hij er iets mee te maken had. Nadien zou verzoeker door dat incident geen problemen meer hebben gekregen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12 en 14-15). Hieruit blijkt dat verzoeker effectieve bescherming heeft gekregen van de politie. De persoon die hem ontvoerd had, bleek immers te zijn gevangengenomen. De minderjarige werd bij gebrek aan bewijs vrijgelaten, wat de Raad niet onredelijk lijkt gezien verzoekers verklaring dat deze *"kwam aangewandeld"* (*ibid.*, p. 15). Wel verklaarde verzoeker dat deze minderjarige een strafblad had (*ibid.*, p. 14), wat er toch op wijst dat dit bendelid niet bepaald in bescherming werd genomen.

Tevens verklaarde verzoeker dat hij in 2019 twee keer werd aangesproken door bendeleden, een keer bij hem thuis in de kolonie Guayacan omwille van zijn vorige woonplaats en een keer in Ciudad Merliot omdat ze vermoedden dat hij bij de politie werkte. Ter staving hiervan legt hij een aangifte voor van 10 juli 2019 bij de Salvadoraanse nationale politie in Santa Tecla en een document van het Salvadoraanse Openbaar Ministerie (Fiscalia general de la Republica) waar het Openbaar Ministerie zijn aanwezigheid vraagt op 13 augustus 2019 om een onderzoek te voeren (adm. doss., stuk 9, map met 'documenten', nrs. 6 en 7). Uit zijn verklaringen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11-12) blijkt dat verzoeker op 10 juli 2019 bij de politie aangifte had gedaan en dat hij van de politie een telefoonnummer had gekregen. Hij zou zijn opgeroepen om op 23 juli 2019, de dag van zijn vertrek uit El Salvador, langs te komen voor een interview. Verzoeker zou zich die dag 's morgens zijn gaan aanmelden en gegevens hebben gegeven waardoor ze een onderzoek zouden zijn begonnen. De zaak zou zijn doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie, dat hem had uitgenodigd om op 13 augustus 2019 langs te komen. Aangezien hij toen al het land uit was gegaan, is verzoeker niet naar dit interview kunnen gaan. Verzoekende partijen tonen niet aan dat hun klacht van 10 juli 2019 niet zou worden opgevolgd door de politie. Zij hebben in elk geval het verdere onderzoek niet afgewacht terwijl vaststaat dat zij gedurende de periode van ruim een maand na hun klacht geen problemen meer hebben gehad en niets meer hebben gehoord van de verschillende bendeleden die hen naar eigen zeggen kwamen bedreigen. Ook verzoekers ouders, bij wie verzoekende partijen na het tweede incident waren ingetrokken, zouden na het vertrek van verzoekende partijen geen problemen hebben gekend. Dat noch verzoeker, noch zijn ouders na de uitnodiging van het Openbaar Ministerie om op 13 augustus 2019 langs te komen nog iets vernomen hebben van het onderzoek, acht de Raad niet onredelijk, aangezien verzoeker niet is ingegaan op de uitnodiging van het Openbaar Ministerie om mee te werken aan het onderzoek. Dit kan evenwel niet zo worden opgevat als zouden verzoekende partijen niet van bescherming kunnen genieten door hun nationale overheden.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador beschikbaar zou zijn noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben.

Aangezien in hun individuele omstandigheden niet is aangetoond dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerde bedreigingen door niet-overheidsactoren niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Aldus kunnen de beschermingsverzoeken niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de drie aparte incidenten waarbij verzoekende partijen in El Salvador slachtoffer beweren te zijn geweest.

Het betoog van verzoekende partijen over de geloofwaardigheid van hun relaas en de stelling dat verzoeker behoort tot een risicocategorie, zoals geïdentificeerd in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, omdat hij als een informant en als een politieman beschouwd werd, is dan ook niet langer dienstig. Dit geldt ook voor het betoog dat de vervolging door de bende die verzoeker als een politieman en/of informant beschouwt een vervolging is die het gevolg is van een (toegeschreven politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende, dat verzoekende partijen minstens deel uitmaken van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador, dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken en dat er geen intern vluchtalternatief is. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador.

2.3.3. Andere vluchtmotieven

2.3.3.1. Vluchtmotieven gerelateerd aan de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1.1. Verzoekende partijen stippen aan dat uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Zij verwijzen hierbij (onder meer) naar het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van de

door hen aangehaalde ontvoering en bedreigingen. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zullen ondervinden.

Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Waar verzoekende partijen stellen dat de beschermingsverzoeken van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen dit algemene betoog niet verder *in concreto* op hun individueel geval betrekken.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.3.1.2. Verzoekende partijen haalden in de loop van de procedure ook een vrees aan dat hun zoon door bendeleden zou worden gerekruteerd. In de bestreden beslissingen wordt wat dit betreft als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de vrees die u aanhaalt in verband met uw zoon, stelt u slechts dat bendeleden adolescenten vanaf 12 jaar gedwongen willen opnemen in hun bende, maar dat er in die zin nog nooit concreet iets is gebeurd met uw zoon (CGVS man, p. 20-21). Dat uw zoon gedwongen gerekruteerd zou worden door een bende is een louter blote bewering die u niet kan staven. Derhalve toont u in dit opzicht geen concrete en actuele vrees bij terugkeer aan.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.3.3.1.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te concluderen dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Evenmin kan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.3.3.1.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat ze een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. Vluchtmotieven gerelateerd aan artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit wat voorafgaat, volgt dat niet is aangetoond dat verzoekende partijen geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van de door hen aangehaalde incidenten. Er zijn verder geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekende partijen dreigen te worden vervolgd of geviseerd bij

terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.5. De door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 9, map met 'documenten') vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De politieaangifte en het document van het Salvadoraanse Openbaar Ministerie werden hierboven reeds besproken. De overige documenten hebben betrekking op de nationaliteit, de identiteit, het werk of de reisweg van verzoekende partijen, die zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen aanstipt – en door verzoekende partijen niet wordt betwist – *in casu* niet in vraag worden gesteld.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en dat de rechten van verdediging zijn geschonden kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN